

2.

A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL ÜZENETE

Január 1., szombat délután

Ebben az életben tüzes próbákon kell átmennünk, súlyos áldozatokat kell hoznunk, ám Krisztus békéje a jutalmunk. Olyan kevés lemondást vállalunk, olyan keveset szenvedünk a Megváltóért, hogy már csaknem teljesen elfelejtettük a keresztet. Ki kell vennünk a részünket Jézus szenvedéseiből, ha majd a trónjára szeretnénk ülni vele. Míg önmagunk kényeztetésének könnyű ösvényét tapossuk, és visszariadunk az áldozattól, addig hitünk nem szilárdul meg, és nem ismerhetjük meg sem Jézus békéjét, sem azt az örömet, ami a győzelem tudatának gyümölcse. (...)

Élő és tevékeny hit! Szükségünk van rá, mindenképpen meg kell szerezniünk, különben gyengék leszünk és kudarcot vallunk a megpróbáltatás napján. Az utunkra ereszkedő sötétségnek nem szabad eltántorítania, sem kétségbe ejtenie minket. Nem más ez, mint az a lepel, amellyel Isten elfedi dicsőségét, amikor eljön, hogy gazdag áldásokat hozzon nekünk. Ezt már múltbeli tapasztalatainkból kellene tudnunk. Azon a napon, melyen Isten perbe száll népével, a múltnak ez a tapasztalata a megnyugvás és a remény forrása lesz számunkra. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 215. o.

Krisztus mindent megtett értünk, hogy erősek legyünk. Elküldte hozzánk a Szentlelket, akinek az a feladata, hogy emlékezetünkbe idézze minden ígéretét, hogy békességünk és bűnbocsánatunk legyen. Ha szemünket az Üdvözítőre szegezzük, és bízunk erejében, akkor a biztonság érzése fog uralni, mert az Ő igazsága lesz a mi igazságunk.

Szégyent hozunk rá, ha gyengeségeinkről beszélünk. Ahelyett, hogy önmagunkat szemléljük, nézzünk állandóan Üdvözítőnkre, legyünk napról napra hasonlóbba őhöz, beszéljünk minél többet Megváltónkról. Így egyre jobban elkészülünk, hogy jóságát, segítőkészségét hasznosítsuk, és a feljárnlott áldásokat elvehessük.

Ha ilyen közösségben élünk Jézussal, megerősödünk erejében, és környezetünknek segítségére és áldására leszünk. – *Üzenet az ifjúságnak*, 107. o.

A legjelentősebb győzelmeket nem szörszálhasogató vitákkal, bőséges kellékekkel, a méltóságosság kiterjesztésével, sem tetemes anyagiakkal érjük el, hanem azok a tényleges győzelmek, melyeket Isten fogadótermében, imában vívnak ki, mikor buzgó, tusakodó hittel, az isteni hatalom erős karját ragadják meg. Mikor Jákob teljesen összetörve, kilátástalan helyzetben találta magát, őszinte gyötrelmében Istennek öntötte ki lelkét. Az Úr angyala arra kérte Jákobot, eressze el őt, Jákob azonban nem volt hajlandó elbocsátani. A lesújtott férfi, aki amellett még testi fájdalmakat is elszenvedett, azzal a merészséggel adta elő komoly kérését, melyet az életerős hit kölcsönöz. „Nem bocsátlak el, mondta, míg meg nem áldasz engem.” (...)

Az élő hitnek rendületlenül meg kell ragadnia az ígéreteket, így sokan jöhetnek az Istennel való szoros kapcsolattól ragyogó arccal, azt mondva, amit Jákob: „Szemtől szemben láttam Istent, és mégsem haltam meg.” – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 443–444. o.

Január 2., vasárnap

Az álbölcsélet és hazugság, amellyel Sátán gátolni akarta Jézus munkáját, az engedetlenség fiainak gyűlölete, a kegyetlen vádak a példátlan jószágú élet ellen – mind mélyen gyökerező bosszúszomjból fakadtak. Az irigység és a rosszindulat visszafojtott tüze, a gyűlölet és a bosszúvágy a Golgotán előtört Isten Fia ellen, és az egész menny néma fájdalommal nézte a jelenetet.

Krisztus, miután meghozta nagy áldozatát, felemelkedett a menyre, de addig nem fogadta el az angyalok imádatát, míg el nem mondta kérését: „Akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek.” (Jn 17:24) Kimondhatatlan szeretettel és súllyal hangzott a válasz az Atya trónjáról: „Imádják Őt az Istennek minden angyalai!” (Zsid 1:6) Egyetlen folt sem volt Jézusban. Megalázkodása véget ért. Áldozatát befejezte, és olyan nevet kapott, amely minden név felett áll. – *A nagy küzdelem*, 501. o.

Amikor Pál meglátta Krisztust a maga teljes fenségében, imádat-
tal ujjongott: „És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme
titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az
angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvi-
tetett dicsőségbe.” (1Tim 3:16) „Mert őbenne teremtett minden, ami
van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi
székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; min-
denek őáltala és őréa nézve teremtettek; és Ő előbb volt mindennél, és
minden őbenne áll fenn.” (Kol 1:16–17) – *Lift Him Up*, 34. o.

Nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk; olyan válság áll
előttünk, amelyet a világ még nem látott. Azonban mind a tanítvá-
nyokra, mind ránk nézve becses az az ígélet, hogy Isten országa minde-
nek felett uralkodni fog. Teremtőnk tartja kezében a bekövetkező ese-
mények sorozatát. A mennyei Fenség felügyelete alatt áll úgy az egyes
nemzetek sorsa, mint gyülekezetének ügye is. Az isteni Tanító – terve
kivitelére vonatkozóan – minden egyes eszközének azt mondja, amit
egykor Círusnak mondott: „Felöveztelek téged, bár nem ismertél.”
(Ésa 45:5) (...)

Isten nem alszik és nem szunnyad, hanem állandóan tervei keresz-
tülvitelén munkálkodik. Ő viszi majd munkáját előbbre. Az istentele-
nek szándékát megghiúsítja, és megzavarja azok tanácsát, akik népe
ellen veszedelmet koholnak. A Mindenható, a seregek Ura a kerubok
között trónol ma is, és megvédi gyermekeit a nemzetek minden viszá-
lya és lázongása között. Az egek Ura, a mi Megváltónk minden kísértést
mérlegel, és őrökdi, mint ötvös az izzó érc fölött. Sőt, még ha a királyok
erődítései el is pusztulnának, ha a haragnak nyilai átszúrnák is ellen-
ségeinek szívét, Isten népe biztonságban él az Ő kezében. – *Gondolatok
a hegyibeszédről*, 120–121. o.

Január 3., hétfő

A kisdéd Jézust születése után mintegy negyven nappal József és Mária
felvitte Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak áldozatuk kísére-
tében. Ez a zsidók törvénye szerint történt meg. Krisztusnak, mint az
ember helyettesének mindenben eleget kellett tennie a törvénynek.
A törvény iránti engedelmességének zálogaként körülmetélésének
szertartása már ezt megelőzően megtörtént. (...)

De ha a szülők olyan szegények voltak, hogy nem tudtak bárányt hozni, a törvény lehetővé tette, hogy egy pár gerlét vagy két fiatal galambot hozzanak helyette, az egyiket égő, a másikat bűnért való áldozatul.

Az Úrnak bemutatott áldozatnak hibátlannak kellett lennie. Ezek az áldozatok Krisztust jelképezték, és ebből nyilvánvalóan kitűnik, hogy Jézus mentes volt minden fizikai fogyatékoságtól. Ő volt a „hibátlan és szeplőtlen bárány” (1Pt 1:19). Semmiféle hiba nem éktelenítette fizikai alkatát. Teste erős és egészséges volt. Egész életén át összhangban élt a természet törvényeivel. Testileg és lelkileg példát adott arra, hogy milyen életet gondolt el Isten az ember számára a törvényeinek való engedelmesség által. – *Jézus élete*, 50. o.

Krisztus közbenjárása az emberért a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála volt a kereszten. Halálával elkezdte a megváltás munkáját, feltámadása után pedig a mennybe ment, hogy befejezze. Hittel a függöny mögé kell lépnünk, „ahová útnyitóul bement értünk Jézus” (Zsid 6:20). A Golgota keresztségének fénye tükröződik vissza azon a helyen. Ott többet megérthetünk a megváltás titkaiból. Az ember megváltása végtelen sokba került a mennynek; ez az áldozat arányban áll Isten áthágott törvényének leg súlyosabb kívánalmaival. Jézus megnyitotta az utat az Atya trónjához. Közbenjár az emberért, hogy azok, akik hittel fordulnak hozzá, kívánásaikat őszintén Isten elé tárhassák. – *A nagy küzdelem*, 489. o.

A felhőoszlopból a világ Megváltója érintkezett Izraellel. Ne mondjuk hát, hogy nem volt Krisztusuk. Mikor megszomjaztak, és zúgolódni kezdtek, Krisztus volt az számukra, ami a mi számunkra: gyöngéd, szánakozással teljes Megváltó, Isten és ember közti Közbenjáró. Miután megtettük részünket, hogy lelkünk templomát megtisztítsuk a bűn szennyétől, Jézus vére elég számunkra, amint az ősi Izraelnek is elégséges volt. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1061. o.

Január 4., kedd

Az Úr Isten Jézus Krisztus által naphosszat a bűnös és elbukott ember felé nyújtja hívogató kezét. Ő mindenkit elfogad. Szívesen lát mindenkit. Örömmel bocsát meg a legbűnösebbeknek is. Elveszi a prédát az

erőstől, megszabadítja a foglyot, kiragadja az üszkös fadarabot a tűzből. A legmélyebb emberi nyomorúságig ereszti le kegyelmének aranyláncát, és felemeli a bűnnel fertőzött, megrontott embert.

Minden ember Krisztus szeretetének és érdeklődésének tárgya. Életét adta azért, hogy visszavezethesse az embert Istenhez. Ahogy a pásztor gondot visel nyájának juhairól, úgy gondoskodik Ő is a bűnös, tehetetlen emberről, akit Sátán mesterien szőtt hálói pusztulással fenyegetnek. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 161–162. o.

Mindenki szabadon megválaszthatja, hogy milyen hatalom uralkodjon rajta. Senki sem bukkhat olyan mélyre, senki sem olyan gonosz, hogy ne találhatna szabadulást Jézusban. A megszállott ember ima helyett csak Sátán szavait tudta kiejteni, a szív kimondatlan kérése mégis meghallgatásra talált. Nincs olyan kiáltása a rászoruló léleknek, még ha nem is tudja szavakba önteni, ami észrevétlen maradna. Aki kész szövetségi kapcsolatra lépni a menny Istenével, azt Ő nem hagyja az ördög hatalmában, sem saját természetének gyöngeségeiben. Hívja a Megváltó: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) A sötétség szellemei minden lélekért harcolnak, aki egyszer már uralmuk alatt állt, ám Isten angyalai győztes erővel vívnak ugyanazért a lélekért. Az Úr így szól: „Elvétethetik-e a préda az erőstől, és megszabadulhatnak-e az igazak foglyai? [...] Így szól az Úr, az erőstől elvétetnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat.” (Ésa 49:24–25) – *Jézus élete*, 258. o.

Hittel kell legyőzni a gonosz ténykedését. Aki hajlandó kivonulni erre a csatatérre, annak fel kell öltenie a teljes isteni fegyverzetet. A hit pajzsa fog védelmet nyújtani, ami a győzelemnél többet fog jelenteni számára. A seregek Urába vetett hiten és a parancsolatok iránti engedelmségen kívül semmi sem lesz hasznára. Az utolsó nagy összecsapásban még a legjobban felszerelt hadseregek is haszontalanok bizonyulnak. Az angyalok seregei azonban hit nélkül nem segíthetnek. Csak a hitben élés teheti az embert legyőzhetlenné és képessé arra, hogy mindvégig szilárdan megállhasson a gonosz erőivel szemben. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 182–183. o.

Január 5., szerda

Krisztus mondja, hogy a hét gyertyatartó között jár. Ez jelképezi viszonyát a gyülekezetekhez. Összeköttetése népével állandó. Ismeri gyermekei valós állapotát. Figyeli helyzetüket, kegyességüket, odaadásukat. Noha Jézus főpap és közbenjáró a mennyei szentélyben, János mégis úgy látja Őt, mint aki földi gyülekezetei között jár-kezel. Fáradhatatlan éberséggel állandóan őrködik felettük, vajon nem homályosul-e el vagy alszik ki valamelyik őrálló fáklyája. Ha a gyertyatartókat csupán emberek gondoznák, lobogó lángjuk csakhamar ellankadna és kialudna. Az Úr házában azonban Ő az őrizője, a templom csarnokának hú védelmezője. Állandó gondoskodása és megtartó kegyelme az élet és világságosság forrása. – *Az apostolok története*, 586. o.

Istent a közbenjárón, Jézus Krisztuson keresztül lehet megközeleltetni. Isten nem bocsáthat meg bűnöket jogossága rovására. Csakis általa bocsáthat meg bűnöket, mégpedig teljesen. Nincsen olyan bűn, melyet az Úr Jézus Krisztuson keresztül ne bocsátana meg. Ez a bűnös egyedüli reménysége, és ha ebben nyugszik őszinte hittel, biztos lehet a teljes és ingyenes megbocsátásban. Egyetlen és mindenki számára elérhető út van. Ezen keresztül gazdag és bőséges bűnbocsánat vár a bűnbánó, megtört lélekre. A legsötétebb bűnök is bocsánatot nyernek. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 912. o.

Krisztus nem ismer semmi olyan faji, nemzeti vagy rangbeli sajátosságot, amely feltétele volna annak, hogy valaki országa tagjává válhasson. Az Ő királyságába való felvétel nem a gazdagság vagy valamilyen nagyszerű örökség függvénye. Ennek az országnak azok az alattvalói, akik Lélektől születtek. Jézus a lelki sajátosságokat tartja szem előtt. Az Ő országa nem e világból való. Alattvalói az isteni természet részei, akik „megmenekültek a romlottságtól, amely kívánság által van e világban”. Ezt Isten kegyelme tette lehetővé számukra. A Fiú nem gondolja, hogy gyermekei alkalmasak volnának az Ő országára, ezért teszi őket alkalmassá rá isteni hatalma által. Lelki életre támasztja fel azokat, akik eddig holtak voltak a bűnben és a törvénszegésben. Az Istentől szent célokra kapott képességeik megfinomulnak, megtisztulnak, megnemesednek. Krisztus vezetésével az isteni hasonlóság szerint formálják jellemüket. (...)

Ahogy a szolgálta mesterére néz, a Krisztus szeretetének köteleivel vont emberek is úgy tekintenek szüntelenül hitük szerzőjére és bevégzőjére. Jézusra tekintve és rendelkezéseinek engedelmeskedve növekednek Isten és az általa elküldött Jézus Krisztus ismeretében. Így változik el jellemük fokról fokra az Ő hasonlatosságára, mígnem olyannyira elkülönülnek a világtól, hogy ez mondható el róluk: „Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pt 2:9) – *Isten csodálatos kegyelme*, 52. o.

Január 6., csütörtök

„Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára ült, mint a szent helynek és amaz igazi sáturnak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített.” (Zsid 8:1–2)

Itt utalást találunk az Újszövetség szent helyére. Az első szövetség szent helyét ember építette: Mózes. Ezt azonban az Úr építette, nem ember. Abban a templomban a földi papok végezték szolgálatukat; ebben pedig Krisztus, a mi nagy Főpapunk szolgál Isten jobbán. Az első templom a földön volt, a második pedig a mennyben van. – *A nagy küzdelem*, 413. o.

Amikor Jézus új szívről beszél, akkor ez alatt az ember elméjét, életét és egész lényét érti. Megújult szívvel rendelkezni azt jelenti, hogy az elme hajlamai elszakadnak a világtól, és szorosan bekapaszkodnak Krisztusba. Az új szív továbbá új elmét, új célokat és új indítékokat is jelent. Mi jelzi, hogy megújult a szív? A megváltozott élet. Ez azt jelenti, hogy naponta, minden órában meg kell halnunk az önzésnek és a büszkeségnek.

Ezekután a jóság lelkülete nyilvánul meg, de nem csak időnként, hanem folyamatosan. Határozott módon változik meg a magatartás, a beszéd és a cselekvés mindazok iránt, akikkel valamilyen kapcsolatot ápoltok. Nem fogjátok fölnagyítani a hibáikat, és nem fogjátok őket rossz fényben feltüntetni, hanem Krisztussal összhangban fogtok eljárni...

Csak Isten ereje képes a kőszívet hússzívvé változtatni. – *Sons and Daughters of God*, 100. o.

A krisztusi megbocsátás nemcsak a bűnök eltörlését, hanem az elme teljes megújulását is eredményezi. Az Úr mondta: „Új szívet adok belétek.” A Megváltó képmásának kell kirajzolódnia az elménkben, szívünkben és lelkünkben. Az apostol kijelentette: „Bennünk pedig Krisztus értelme van.” A kizárólag csak az isteni hatalom által megvalósítható átforgató folyamat nélkül a bűnre való hajlam a szívben marad, oly módon megláncolva azt, amit emberi erő sosem győzhet le...

Krisztus eljövetelekor a mennyei mérlegre helyezik a jellemet, és eldől majd, hogy tiszta, szent és feddhetetlen-e...

A boldogság az Isten akarata iránti engedelmesség és szentség eredménye. Akik szentek lesznek a mennyben, azoknak előbb e földön kell megszentelődniük, mert amikor majd elhagyjuk a földet, csak a jellemünket visszük magunkkal, ami azt jelenti, hogy valójában azokat a mennyei kincseket vihetjük magunkkal, amelyekben Krisztus feddhetetlensége által részesültünk...

A tapasztalat, ami életünknek az isteni kézbe való helyezése után következik, nem más, mint a feddhetetlenség, a béke és az öröm a Szentlélek által. – *Reflecting Christ*, 303. o.